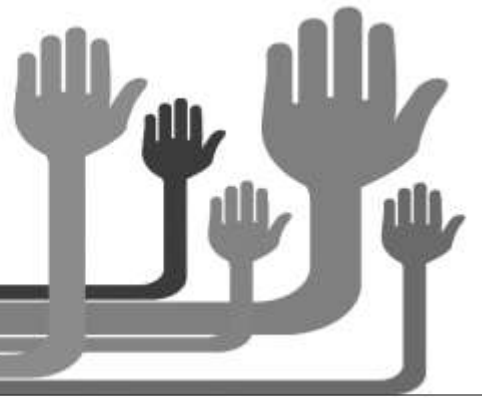

SÖZ BİZDE

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2014-2015

Sayı: 2

İYİLİĞİN KARŞILIĞI

Bir insan karşısındaki insana her zaman saygılı olmalı, iyilikle yaklaşmalıdır. Her insan kendisine iyilik ve güzellikle yaklaşılmasını hak eder. İnsanlar arasındaki ilişkiler ve diyaloglar bu beklentinin içinde olur.

Bir insan karşısındakine nasıl davranırsa karşısındaki de ona öyle davranır. Kötülük yapana karşısındaki de kötülük yapar. İnsanlar zor durumda kalana yardım ederse o da elbet bir gün yardım alır. İslam dininde iyiliğe büyük önem verilmiştir. Bunun için karşımızdaki kötülük yapsa da biz iyilik yapmaya devam etmeliyiz. Bir gün elbet bunun karşılığını alırız ve aynı zamanda karşımızdakine de büyük ders vermiş oluruz. Buna örnek olarak şöyle güzel bir söz vardır: İyilik yapmaya devam et, karşındaki o iyiliğe layık olmasa bile sen o iyiliğe layıksın; denmiştir. Biz biz olalım hiçbir zaman kötülük yapmayalım. Kötülük yapan insanlar aslında hayatı boyunca çok da mutlu olamayan insanlardır. Bu kişilerle yaşamak zorunda kalanlar da isteseler de mutlu olamazlar. Çünkü mutluluğa açılan kapının anahtarı sevgi ve iyiliktir.

Ancak insanları sevip onları mutlu edersek bizler de mutlu oluruz. Karşımızdaki insanlardan nasıl bir davranış bekliyorsak bizler de öyle davranmalıyız. İyilik yapmak öyle bir duygudur ki hem iyiliği yapan hem de iyilik yapılan kişiler bunu asla unutmazlar. Hayatımız boyunca birçok iyilik yaparız.

Bize küçük gibi gelen iyilikler karşımızdaki insanı hem mutlu eder hem de onun bizi ve yaptığımız iyiliği unutmamasını sağlar.

Sükriye ŞENTÜRK

İyilik yapmak, hayata pozitif baktırır. Hayata pozitif bakan insanlar karşısındaki insanlara da örnek olur.

Hayata pozitif bakan insanlara yaklaşıldığında pozitifliği adeta bulaşıcıdır. Karşındaki insana gülümsediğinde o da gülümsemeye başlar. Bir insana iyilik ve güzellikle yaklaşırsan ondan da karşılığını iyilik olarak alırız. Fakat insanlara kötülük yaparsak biz de kötülük görürüz. Bu nedenle insanlara asla kötülük yapmamalıyız.

İrem Gül ATMACA

KOTASINI DOLDURMUŞ SAATLER

Kotasını doldurmuş saatler,
Dönüp baktığımda,
Artık pencereimin arkasında kalıyor gençliğim,
Pencereimin önünde fırtınalı bir hayat bekliyor beni,
Yoksa soğuk toprak mı? Karanlık mı? Aydınlık mı?
Kotasını doldurmuş saatler,
Ecel geldi ömür gidiyor...
Bir saniye bile duramıyorum altmış sene durduğum yerde,
Ömür ne kısa, ecel ondan da kısaymış,
Ansızın aldılar beni
Önümde iyiler,
Arkamda kötüler,
Bu bir yarış
Zannetme ki kötüler arkanda kalır.
Ne yaptın sen altmış sene
Sen kimdin dur söyleyeyim
Bir şeytan,
Bir melek,
Orası meçhul...

Aynur ADANALI

KOÇAN

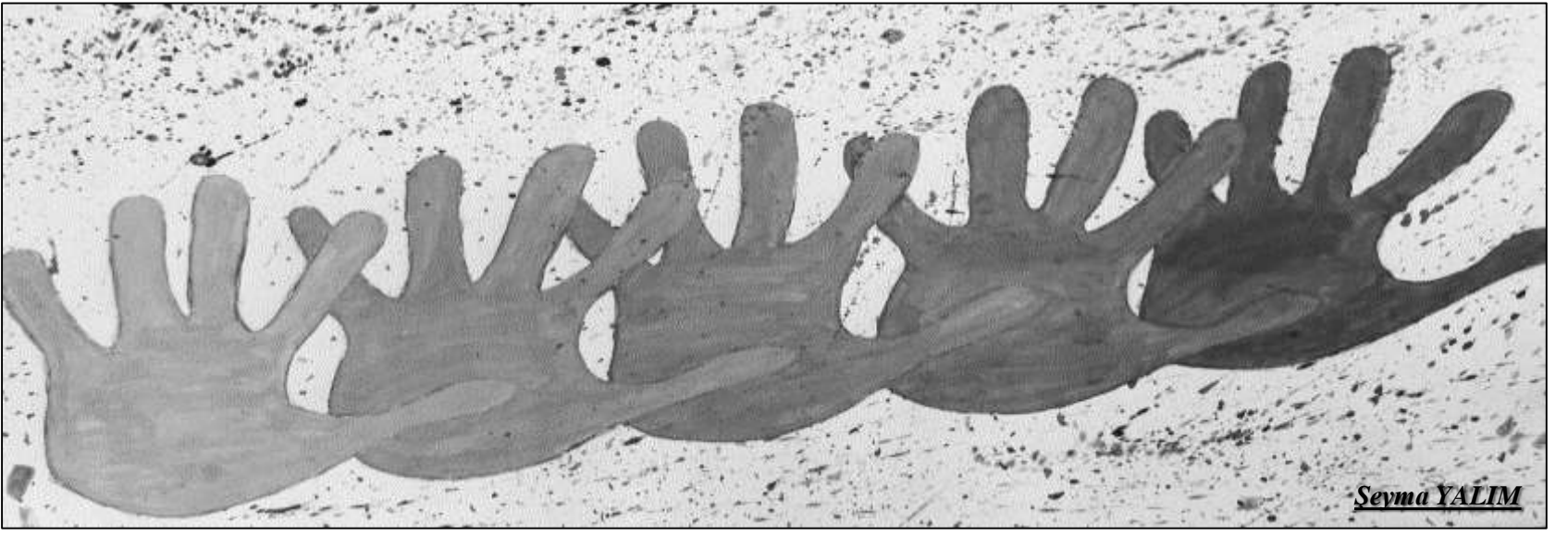
Gölgesiz meydanlarda
Bu gece de ışıklar yanmadı
Ben bu şehirden giderken de yanmıyordu zaten

Devlerin hoyratça bakışları
Bu şehrin üzerinde kaldıkça
Ne gölgeler görünecek,
Ne yeni tohumlar ekilecek,
Ne de yosun kokusu gelecek...

Siyah yanaklı adamlar
Günahkarda sayılmazlar
Bakışları hançer yarası kadar derin olmasa da
Şehrimi siyahlarla kaplıyorlar

Bütün sözleri
Yağmurdan sonra ki toprak kokusu kadar güzel
Neyi anlatıyor dersin?
Her şey bittiğinde
Dostumun sessizliğini
Düşmanımın sözlerini
Ve
Geriye bırakılmış şehrin;
Koçan gibi yarıda kalmış müessif mutluluğunu

Aynur ADANALI

Seyma YALIM

KÜÇÜK SİMİTÇİ

O gün Ela Hanım erkenden kalkmıştı. İşe geç kaldığını sanmıştı ancak saat henüz sekiz idi. İşe gitmesine henüz iki saat vardı. Hemen kalktı, elini yüzünü yıkadı, kahvaltısını hazırladı ve kahvaltısını yaptı. Hemen paltosunu aldı, dışarı çıktı. İşe gitti, işlerini bitirdi. Saat on iki olmak üzereydi. Öğle arasına beş dakika vardı, beş dakika sonra öğle arası oldu. Ela Hanım dışarı çıktı, burnuna simit kokusu geldi, hemen almaya gitti. Meğer simitçi çocukmuş. Ela Hanım, çocuğa burada ne işin var, dedi. Çocuk Ela Hanım'a neden burada olduğunu anlattı:

“İlk olarak benim adım Mustafa. Ben yedi yaşındayım. Annem ev hanımı, babam ise bir trafik kazasında vefat etti. Annemin ise o kazadan sonra bir kolu sakat kaldı. Ben de anneme para götürmek zorunda olduğum için buradayım simit satıyorum.” dedi.

Ela Hanım'ın yüreği parçalandı. Ela Hanım iş yerine gitti ve izin istedi. Sonra Mustafa'nın annesine Mustafa'nın okuması gerektiğini söyledi. Annesine Mustafa'nın okul masraflarını karşılayacağını söyledi ve Mustafa okula gitti.

Mustafa okula gittiğinde ilk başlarda biraz utangaçlık çekti, sonrasında kendine Ali adında bir arkadaş edindi. Ali derslerde çok başarılı bir öğrenciydi. Mustafa'ya geride kaldığı derslerinde yardım ediyor, onun sınavlarda daha başarılı olması için elinden geleni yapıyordu.

Ali ve Mustafa bir arkadaştan daha ziyade bir kardeş gibi olmuşlardı, yedikleri içtikleri ayrı gitmiyordu. Her türlü sıkıntılarının üstesinden birlikte geliyorlardı. Bir gün Mustafa ile Ali bir bankta otururlarken Ali Mustafa'ya okula neden geç başladın, diye sordu, Mustafa başından geçenleri Ali'ye anlattı. O günden sonra Mustafa ve Ali derslerine daha çok çalışmaya başladılar. İkisi birlikte ortaokulu bitirdikten sonra aynı lisede öğrenimlerine devam ettiler, ikisi de öğretmenlerinin gözdesi ve çok başarılıydılar.

Mustafa ve Ali'nin liseden sonraki tek idealleri Tıp Fakültesini tutturup doktor olmaktı. Mustafa ile Ali, Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni azimleri sayesinde kazanmışlar, doktor olmuşlar. Ela Hanım'ı da unutmamış tabi Mustafa. Annesi Hatice Hanım'ın yanına alarak beraber onlara bakmaya başlamış.

İrem Gül ATMACA

SEVGİLİ AYLA ÖĞRETMENİM

Öğretmenim siz gittikten sonra bizim sınıf bir hayli değişti. Şimdi kendi içimden diyorum ki “Keşke gitmeseydiniz!” Sizsiz bizim sınıf, yaprağı kopan gül misali. Öyle çok alışmıştık öyle çok ki sınıf kurallarını üçüncü yılımızda hatırlatmanıza gerek duymadan rahatlıkla uyguluyorduk. Hatırlıyorum da ilk yılımızda nasıl zorlanmıştık. Arkadaşlarım gibi ben de ilkokul huylarımızı bırakamıyorduk. İki de bir çöpe kalkıyor, tahtaya yazılanları yazalım mı, tahtayı ortadan ikiye çizgiyle ayırdığınızda biz de defterimizi ayıralım mı diye sorular soruyorduk. Oradaki öğrencileriniz de bizim geçtiğimiz yollardan geçecek. Alışana kadar sizi yoracaklar. Ama olsun, siz mesleğinizi seven bir öğretmensiniz.

Bizi nasıl alıştırdıysanız onlar da sınıf içerisinde kurallara uymanın gerekliliğini kavrayacaklar ve alıacaklar.

Şimdi o uzaklarda nasılsınız? Gerçekten bilmek isterim. İnşallah sıhhatiniz yerindedir. Çocuklarınız büyümüştür Ayşe kızınız, belki ortaokula gidiyordur. Benim için lütfen öpün onu. Diğer kızınız hiç görmedim. Gerçi o da sizin gibi tatlıdır değil mi?

Öğretmenim hayatımda ailemden sonra gelen değerli varlığım siz oldunuz. Yüzümüze gülmeniz, ders öncesi hatırlarımızı sormanız, sıralar arası dolaşırken dokunmanız... Canımızın sikkim olduğunu anlamanız... Hele hele birimiz yeni bir şey mi almış hemen fark eder, hayırlı olsun dileklerinizi iletmeniz...

Anlattıklarınız çok kalmadı aklımda öğretmenim, kızmayın ve de küsmeyin lütfen, ama sınıftaki samimi duruşunuz sohbet eder gibi ders yapmanız sevdi dersinizi ve sizi...

Arkadaşlarım rahatlıkla söylüyorlardı, ama ben utanıyordum söylemeye. Söyleyemesem de siz gözlerimden anlıyordunuz. Buradan görmezsiniz nasılsa yüzümüz al al olduğunu. Ben de yazıyorum öğretmenim “Sizi çok seviyorum.”

O zevkli günler geride kaldı. Bulduğunuz yerde bizden daha başarılı öğrencileriniz olsun. Bizim gönlümüze girdiğiniz gibi onların da gönüllerine gireceğinize eminim. Size olan özlemim bu mektupla biraz olsun hafifledi. Sizden gelecek cevapla tamamen geçeceğini bilin. Sevgisini gözleriyle dillendiren öğrenciniz Aleyna.

Aleyna KODAL

YENİ KOMŞUMUZ

Sıradan bir gündü. Kahvaltımı yapmışım. Arkadaşlarımla oyun oynamak için dışarı çıktım. Arkadaşlarımla oyun oynarken mahallemize bir kamyonet geldi. Bizim evin önündeki boş evin önünde durdu. Biz, hep beraber kamyonetin etrafına topluştık. Kamyonetin içinde çok güzel eşyalar vardı. Kamyonetten iki kişi indi. Biri yaşlı bir amca, diğeri de yaşlı bir teyzeydi. Amca bize bağırıyordu, teyze de yaşlı amcayı sakinleştirmeye çalışıyordu. Bu anda annem eve çağırdı. Koşa koşa eve gittim.

Annem evde birkaç atıştırma hazırlamıştı. Hem ödevimi yapıyordum hem de bir şeyler atıştırıyordum. Ödevlerim bitti. Böylece arkadaşlarımla yanına çıkabildim. Arkadaşlarımla anlaştık yakan top oynayacaktık. İlk önce Eylül'ün gurubu ortaya girdi. Saydırmalardaydık topumuz yeni taşınan yaşlı amcanın ve teyzenin evine girdi. Topu almaya gidecektik ki yaşlı amca elinde bıçakla bahçeye çıktı ve topu kesip yola attı. Topun sahibi olan Eylül ağlamaya başladı. Ne olduğunu anlayamadan amcadan sonra teyze bahçeye çıktı, Eylül'den özür diledi ve topun parasını verdi. Ben de babam eve gelince eve girdim.

Babamla beraber yemek yiyorduk. Ben de sabahtan akşama neler olduğunu anlattım. Babam bana sakince söylememi istedi. Ben de sakince anlatmaya başladım: " Babacığım sen gittikten sonra dışarı çıktım. Oyun oynarken bir kırmızı kamyonet geldi. Karşımızdaki eve yaşlı amca ve teyze taşındı. Ben sonra eve geldim ödevlerimi yaptım.

Pınar DÖVÜSKAYA

Sonra tekrar dışarı çıktım. Eylül'le grup oluşturduk. Önce Eylül'ün grubu girdi. Teker teker vurduk. Saydırmadayken topumuz yeni taşınan amcanın ve teyzenin evine girdi. Topu alacaktık ki amca elinde bıçakla dışarı çıkıp Eylül'ün topunu kesip yola attı babacığım!" dedim. Babam önce biraz düşündü yemek yedikten sonra bana ve anneme dedi ki: "Belli ki yeni komşumuz burnundan kıl aldirmayacak" dedi. Ben ve annem gülmeğe başladık. Yaşlı amcanın bir sinirle topumuzu parçalaması, eşinin ardından özür dileyip topun parasını vermesi babamın sözleriyle dağılıp gitti zihnimden. O gece evimizde gülüşmelerimiz yankılandı.

Beyza KARAKOC

GÜZEL ÜLKEM

Bin bir çeşitli güzellikleri, güler yüzlü insanlarıyla Türkiye çok özel bir yerdir. Her bir ayrı şehrinde ayrı güzelliği olan, her biri birbirini kıskandıran birçok gezilecek yer...

Anıtkabir, Pamukkale Travertenleri, Nemrut heykelleri, Damlataş mağarası, Selimiye Camisi, Mevlana Türbesi, Safranbolu Evleri, Balıklı Göl, Palandöken, Uludağ, Van Gölü, Ölüdeniz... Her şeyden önce semalarda gururla dalgalanan nazlı hilalimiz, ak yıldızımız...

Özgürlüğümüzü simgeleyen bu bağımsızlık simgesini her zaman için korumalı ve hiçbir zaman ayaklar altına aldirtmamalıyız.

Daha bitmedi aslında; sade gezilecek yerler değil tadılacak birçok meyve sebze... Amasya'da elma, İzmir'de üzüm, Rize'de çay, Gemlik'te zeytin, Malatya'da kayısı, Diyarbakır'da karpuz, İstanbul'da balık... Sadece bunlar değil yurdun kahramanları var sırada...

Atatürk'ü bilmeyen yok zaten. Özgürlüğümüze vurulan zinciri halkıyla beraber bertaraf eden önder... Fatih Sultan Mehmet var, yirmi bir yaşında İstanbul'u fetheden. Genç yaşta neler yapılabileceğini öğreten padişah... Nene Hatun var, beşikteki çocuğunu bırakıp savaşa, yiğitlere yardıma koşan... Sütçü İmam var, Maraş'ta kadınlara, yurda el uzatanlar "Durr!" diyen, kurtuluşa ilk adım atan. Mevlana var, o güzel mi güzel, bilgili mi bilgili sözleriyle Türkiye'mi zenginleştiren. Çanakkale'nin yiğitleri var, bu yurt için on beş yaşında cepheye düğüne gider gibi gidip canını feda eden ve yurdu kurtuluşa erdiren.

Bu güzellikler, gezilecek yerler... Ama en önemlisi birlik ve beraberlik... Bu yurttan yaşayan her insan, vatani için kendi canından vazgeçmeyi kutsal bir vazife saymış. İşte Türkiye'yi en güzel, en özel yapan şey de budur...

Sükriye SENTÜRK

SEVGİLİ ANNECİĞİM;

Seni çok ama çok seviyorum. Sen olmayınca eve güneş doğmuyor. Her yer hüznle doluyor. Sana minnettarım. Beni büyüttüğün için.

Herkesin bir annesi vardır ve çok özeldir. Sen de benim annemsin ve benim için özelsin. Cennet annelerin ayağının altındadır. Annem olmasaydı ben olamazdım. Beni bu başarıya yükselten anneme çok teşekkür ederim. Sabah senin sesinle uyanırım. Kendi ellerinle kahvaltı hazırlarsın. En güzel elbiseler alırsın. Elimden tutar okula götürürsün. Benim için en iyisini istersin. Ben sevinince sen de sevinirsin ben üzülünce sen de üzülürsün. Hasta olduğumda da başımda beklersin. Çiçeğin, suya ihtiyacı olduğu gibi benim de sana ihtiyacım var. Ben de senin emeklerini boşa gitmemesi için bütün gayretimle çalışıp iyi bir meslek sahibi olacağım. Sen bana nasıl hizmet ettiysen ben de halka hizmet edeceğim

Annecim Allah seni başımızdan eksik etmesin. Annecim seni çok seviyorum. "Anneler Gününü" kutlar ve ellerinden öperim.

İremnur SARIKAYA

ÇÜNKÜ BEN KÖRÜM

Yine bir gün... Bütün çocuklar dışarıda oyun oynarken, ben odamda oturuyorum. Neden mi? Çünkü ben körüm...

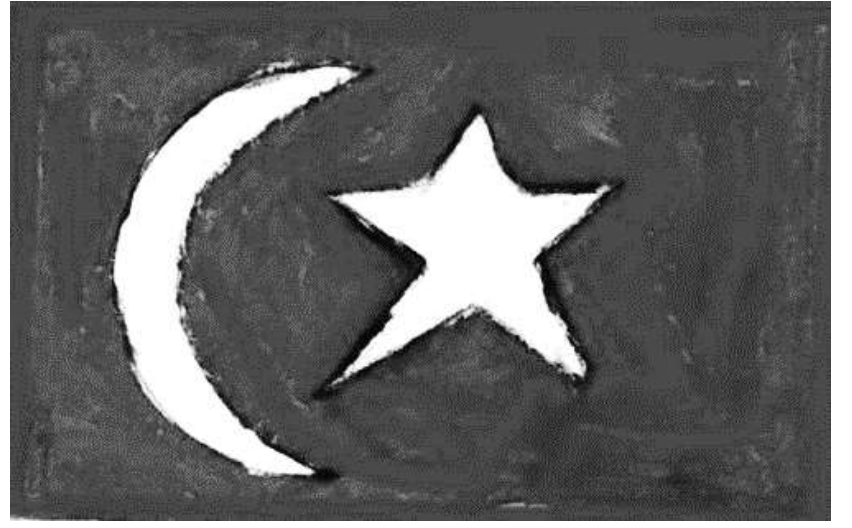
Arkadaşlarım bu duruma hâlâ alışamadılar. Her gün dışarıya çıkarken, "Hadi Merve gelmiyor musun bizimle oyun oynamaya?" diye kapıyı çalıyorlar. Ben cevap vermeyince de göremediğimi hatırlıyorlar. Şimdi ben boş boş oturuyorum odamda. Ali, Ayşe, Ahmet, Elif, Mehmet... Bütün arkadaşlarım oyun oynuyor dışarıda. Sesleri geliyor. Sanırım tartışıyorlar. Ama sonuçta oyun bu. Ben bir oyun için hiçbir arkadaşımın kalbini kırmazdım, tabi kör olmasaydım. Tartışıyorlar, oyun arasında kavga ediyorlar. Fakat sonra bir bakmışız ki kahkahalara boğuluyorlar. Onların kahkahalarını duydukça seviniyorum onlar adına, bir yandan da hıçkırma hıçkırma ağlıyorum. Ağlarken bir el omzumda gibi hissediyorum, endişeleniyorum. Annem "Korkma kızım, benim!" diyor. Gözlerim görmediği için, sesinden anlıyorum annem olduğunu. Gözyaşlarımı siliyorum. "Neden ağlıyorsun?" diye sorduğunda "O kaza..." diyorum ve yine gözyaşlarına boğuluyorum. Annemse bir yandan beni teselli etmeye çalışıyor, bir yandan da ağlıyor...

Babamla pikniğe giderken yapmıştık. Daha dün gibi hatırlıyorum o kazayı. Gözümün önünden hiç gitmiyor ki. Annemin, babamın, benim, kardeşimin ve ablamın yerlere dağılımız, herkesin yollara savruluşu...

Benim o gün gözlerime cam girdiği için gözlerim hiçbir şeyi göremiyor. Şiir yazmayı çok seven ben, her gün mutlaka şiir yazardım, ta ki bu kazaya kadar. Ama şimdi bırak şiir yazmayı, tek bir kelime bile zor yazıyorum. Neden mi? Çünkü ben körüm...

Okul arkadaşlarımı da, mahalle arkadaşlarımı da çok seviyorum. Onlar da beni çok seviyorlar. Her gün mutlaka okulumuzun bahçesinde ya da evimizin önünde oyun oynardık. Şimdi ise onlar oynuyor, ben sadece seslerini duyuyorum. Bazen "Keşke Merve de burada olsaydı!" dediklerini de duymuyor değilim.

Aslında oyun bir yana, ben daha çok okuluma gidemediğim için üzülüyorum. Derslerimi ve öğretmenlerimi çok ama çok özledim. O çok sevdiğim Türkçe dersini, eğlenceli geçen matematik dersini, konuşmasını beceremediğim İngilizce dersini, sahip olmak istediğim mesleğe bağlı fen dersini, hatta konularından korktuğum sosyal bilgiler dersini bile özledim. Benim hayalim beyin cerrahı olmaktı. Hani şimdi gözlerim görmüyor ya, bazen "Acaba hayalim suya mı düşecek?" diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Bir düşünsene! Her gün okuluma koşa koşa, büyük bir hevesle gidiyordum. Ama şimdi evimde yan odaya bile zor geçiyorum. Neden mi? Çünkü ben körüm... Normalde karnımın her acıktığında gidip dolaptan abur cubur yiyen ben, kurulan sofrada bile yemeğimi rahat yiyemiyordum. Elimi yıkamaya tek başıma gidemiyordum. Önceden görme engeli olan bir insanı ne gibi şeylerde zorlandığını, görme engeli olmayanlardan ne gibi farkları olduğunu merak ederdim. Ama şimdi onların ne hissettiklerini daha iyi anlıyorum. Neden mi? Çünkü ben körüm... Öğretmenimiz bize engelli olan bir kişiyi dikkatle incelememiz gerektiğini ve onlarla alay etmememiz gerektiğini söylerdi. Sebebini bilmeden "Tamam!" derdim. Bu zamana kadar hep merak etmişimdir. Ama onları şimdi daha iyi anlıyorum.

NEFİSE ÖZMEN

Çünkü bir başkası benim gözlerimle dalga geçse, ne kadar üzüleceğimi hissediyorum... Benim gözlerim kör olabilir, ama empati kurabiliyorum... Dudaklarımda dökülen şu dizeler yazma cesareti olmayan ellerime sanki bir başkaldırı...

EMPATİ KURALIM

Evde boş boş oturmazdım,
Çıkıp dışarıda oyun oynardım.
Top atardım, ip atlardım.
Tabi kör olmasaydım.
Şimdi sadece oturuyorum,
Dışarıdan gelen, sesleri dinliyorum.
Eskisi gibi oynayamıyorum,
Çünkü ben göremiyorum.
Size tavsiye de bulunuyorum.
Ama mutlaka uymanızı istiyorum,
"Engellilerle dalga geçmeyin!" diyorum
Sadece empati kurmanızı bekliyorum.

Döne AYCİL

LÂ

Kardeşin kardeşi vurmadığı,
Yuvaların bombalanmadığı,
Bir dünya istiyorum.
Fesatlığın hasetliğinin değil de,
Mutluluğun en iyi silah olduğu,
Bir dünya DOST!

İnsanların etrafına âmânsızca bakışları,
Sızlatıyor yüreğimi,
İşlerini el yordamıyla halletmeleri,
En çok da yaratılanlara bakıp tefekkür etmemeleri,
Şairin dediği gibi dağılıyor kalbimi!

Çok mu şey istiyorum DOST?
Yürekleri pas tutmuş,
Gafletten yüzleri küf tutmuş insanlardan,
Çok mu şey istiyorum?

La diye haykırıyorum DOST!
La! Hayır, diye.
Gamsız kedsersiz bir hayat için,
LA TAHZEN diyorum DOST!

Fatma BOZKURT

OKUL ADRES TELEFON

İMTİYAZ SAHİBİ

Cemil GÜVEN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Latife ERDEM

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Çelebi BALABAN

GÖRSEL DANIŞMAN

İlknur ÇOBAN

YAYIN KURULU

Arzu Topaloğlu
Serpil KUŞÇUOĞLU

ÇUBUK TÜRK TELEKOM İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Yavuz Selim Mahallesi, Vakur Sokak, NO12 06760,
Çubuk / ANKARA
3128379595